

— Пикильо! тѣй ма наричахъ калугеритѣ при които живѣяхъ. А ты?

— Петралби . . . Родителитѣ ти?

— Немамъ.

— И азъ подобно . . . Познавалъ ли си баща си?

— Не.

— Тѣй и азъ. Майка ти?

— Майка ми, отговори Пикильо, като са мжчаше да приведе на умъ въспоминаніята си, трѣба да е била голѣма нѣкоя госпожа. Въ кѣщата ѝ идѣхъ господари облечени въ богаты дрехы и съ пера на капелата имъ. Стѣннитѣ на кѣщата ѝ бѣхъ исписаны. Струва ми се че гледамъ още на една трапеза огледало, съ което си играяхъ. То бѣше позлатено, и *чекмезето* му бѣше пълно съ сладкы работы Ето колко помнѣхъ за грижытъ и любовта на майка си. Единъ день са събудихъ самичакъ предъ вратата на едно голѣмо здание, което наричахъ *Манастырь*; задържахъ ма тамъ . . . не знаѣхъ колко време . . . послѣ ма испидихъ като ми рекохъ: Иди да живѣешъ мързеливе! Бѣхъ гладенъ . . . просихъ . . . и послѣ заболѣхъ Отъ ввредъ ма пидяхъ и ми думахъ: махни са отъ тукъ, болестыта ти е прилѣпчива! . . . и сѣки бѣгаше отъ мене.»

Петралби си подаде бърже ржката на Пикильо, кѣйто я стиснѣхъ съ признателность.

«Съ една дума; слѣдоваше Пикильо, немамъ нищо . . . не зная кѣдѣ да са дѣнѣжъ . . . Ето сичката ми исторія.

— Азъ, рече Петралби, помнѣхъ майка си . . . сѣкашъ че я гледамъ още . . . тя бѣше едра и пълна и ма носяше на гърба си. Единъ день, като идяхмы отъ Гренада и слѣзвахмы отъ една гора, която са нарича Апуяра, нѣкаквы хора съ черны расы ма грабнѣхъ, не зная защо, при сичкытъ викове на майка ми и на монѣ. Тѣ ма поливахъ съ студена вода по главата, и мърморяхъ нѣкаквы варварскы думы, които не проумѣвахъ . . . и майка ми извика: той не е християнинъ . . . нема да стане никоги . . . нито азъ ще станѣ! и са мжчаше като ми отрывахъ